

XIX/1
ÚNOR 2017
5,- Kč

KOKORSKÉ NOVINY

Občasník pro občany městečka Kokory a nejen pro ně

Zimní motiv uprostřed obce. Z fotoarchivu KN a Vocantes. Restaurovaná socha Sv. Jana Nepomuckého, školní budovy, kostel. Novoroční koncert přerovského souboru Vocantes v kokorském kostele 8. 1. 2017.

ÚVODNÍK

Je třetí neděle adventní, naše noviny (tj. prosincové číslo roku 2016) jsou už předány do tisku a měly by se ke čtenářům dostat ještě do Vánoc. (Už jsou rozebrány) Zároveň začíná práce na novém čísle pro únor 2017. V titulku mají tyto připravované označení **KN XIX/1 ÚNOR 2017**. Ta římská devatenáctka opravdu znamená ročník a ukazuje na léty budovanou tradici našich novin za trvalé podpory obce Kokory.

Třetí neděle adventní – to je zároveň název kapitoly ve vynikající knize Jana Mahra **Vzpomínky na zapomenuté letce**.

Kapitola popisuje (také na základě podkladů z Kokor) největší leteckou bitvu II. světové války nad územím Protektorátu 17. 12. 1944, která právě v onu pochmurnou prosincovou neděli zuřila přímo nad hlavami nás pamětníků, našich otců a dědů a kterou si, alespoň malou zmínkou s odstupem 72 let, připomínáme. Např. také ve škole na besedě kronikáře pro 8. a 9. třídu před Vánočními svátky a v Kokorských novinách alespoň touto malou poznámkou. Až do Štědrého dne trvalo, dalo by se říci, mrazivé počasí, pak přišla malá očekávaná obleva a pak znovu teploty pod nulou. Situaci po Novém roce už budeme (ovšem nepříliš podrobně) sledovat v rubrice Kokorské počasí.

V prosincových novinách se objevil na začátku strany 6 nadpis „CHYSTÁME SE DO ŠKOLY“, který byl nadbytečný a už sem nepatřil. Chybu editora se naší vnitřní kontrole bohužel nepodařilo odhalit. Pokud si toho někdo všiml, omlouváme se, ale bylo to velmi nenápadné a koncepci novin to nijak nenarušilo.

Takže nám jako čtenáři zůstaňte věrni i v roce 2017 a snad nám i něco pošlete ke zveřejnění z vašeho okolí. Děkujeme za podpůrná stanoviska z minulého roku. Na případné chyby redakci, prosím upozorněte, ať jsou naše Kokorské noviny živé.

KŠ

ZASTUPITELSTVO OBCE KOKORY

Řádné zasedání zastupitelstva se konalo dne 14. 12. 2016. Přijalo následující usnesení :

Zastupitelstvo obce Kokory schvaluje

- ověřovatele zápisu Annu Gajdošíkovou, Drahomíru Lörinczovou
- program zasedání zastupitelstva obce
- rozpočtový výhled na rok 2018 a 2019
- Pravidla rozpočtového provizoria do doby schválení rozpočtu obce na rok 2017
- Výzvu k podání nabídky – zadávací dokumentace pro veřejnou zakázku malého rozsahu na služby „Poskytnutí bankovního úvěru ve výši 30.000.000,- Kč na zajištění spolufinancování projektu: Kanalizace a ČOV Kokory“
- plán prací na rok 2017
- plán kulturních akcí na rok 2017
- harmonogram jednání Rady obce Kokory a Zastupitelstva obce Kokory v roce 2017

Zastupitelstvo obce Kokory souhlasí

- se zněním nových stanov dobrovolného svazku obcí -
- Sdružení obcí střední Moravy, předložené správním výběrem Sdružení obcí střední Moravy, dle přílohy
- Zastupitelstvo obce Kokory pověřuje
- Radu obce Kokory k provedení rozpočtového opatření k 31. 12. 2016

Zastupitelstvo obce bere na vědomí

- plnění usnesení z minulého zasedání zastupitelstva obce
- část došlé pošty
- všeobecné informace
- rozpočtové opatření č. 8 a 9 schválené Radou obce Kokory
- informace o stavebních záležitostech

Usnesení vyvěšeno a sňato v příslušných termínech.

Hana Zittová, starostka obce

ZAČÁTEK NOVÉHO ROKU

ANEK NĚCO MÁLO Z DĚNÍ NA OBCI

Snad všichni jsme šťastně vstoupili do nového roku, ve kterém nás mnohé čekají nelehké úkoly. Se všemi nástrahami života a práce se musíme snažit nějak zdárně vyrovnat. První týdny nového roku začaly i na obci aktivně. Druhou lednovou neděli jsme mohli příjemně prožít v místním kostele, kde proběhl tradiční Novoroční koncert. Další víkend se nesl také v duchu kulturních akcí, sobotní hasičský ples, ale hned následně nedělní ráno s výjezdem hasičského záchranného sboru ke dvěma nalezeným volavkám, které jsme museli v pečlivě uzavřené plastové nádobě dopravit do Olomouce na rozbor ve Státním veterinárním ústavu. Příčinou úhynu nebyla ptačí chřipka, ale jen zimní vyčerpání vodních ptáků. Po takovémto zásahu přišlo docela vhod odreagování na odpolední kulturní akci pro naše seniory Novoroční posezení s hezkým vystoupením, které si přichystaly děti základní školy. V pondělí 23. ledna se v poklidném mrazivém podvečeru rozezněla hasičská siréna, která svolala místní zásahovou jednotku společně s profesionály k ohlášenému požáru komína v Haltýřích. Naštěstí se nestalo nic vážného, ale potvrdilo se, že revize komínů a spalinových cest bychom neměli podceňovat. Snad už zbývající měsíce roku budou příjemnější, čeká nás po obdržení „Rozhodnutí o přidělení dotace“ velká investiční akce Kanalizace a ČOV Kokory, která bude vyžadovat ještě vyšší pracovní nasazení spolupráci všech zastupitelů a hlavně trpělivost vás, našich spoluobčanů.

Starostka

Podivuhodný úkaz. Prázdná silnice.

Foto redakce KN

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Ve sledovaném období, hned na jeho začátku, se narodili dva chlapci. Věříme, že narozených postupně v roce 2017 přibude.

Dne 4. ledna 2017 se narodil Michal Nosál.

Dne 7. února 2017 se narodil Miroslav Kosek

Vítáme první občanky roku 2017 mezi nás a společně si přejeme, aby ve zdraví a pokoji prospívali k radosti a prospěchu svých rodin i naši obce.

VÝZNAMNÁ JUBILEA

Osm našich spoluobčanů se v březnu a dubnu 2017 přehoupne přes důležitou osmdesátku. Tady jsou:

Dne 5. 3. se dožívá věku 81 roků pan Josef Fiala

Dne 21. 3. oslaví kulatých 80 pan Michal Gerezdes

Dne 22. 3. se dožívá věku 81 roků paní Marie Kyselá

Dne 1. 4. dosáhne na věk 83 let paní Věra Dočkalová

Dne 16. 4. dovrší svých 87 let paní Jarmila Kopečná

Dne 24. 4. dovrší věk 81 roků Hildegarda Nováčková - CD

Dne 26. 4. oslaví své 83. narozeniny paní Olga Roháčová

Dne 28. 4. dovrší věk 83 let paní Marta Baťová - CD

K blahopřání od redakce KN i od spoluobčanů přidáváme ještě navíc srdečné blahopřání „Míšovi“ k jediným kulatinám. Užijte seniorský čas ve zdraví a pohodě.

ÚMRTÍ OBČANŮ

se tentokrát koncentrovalo pouze na klienty Centra Dominika
Dne 14. 12. 2016 zemřela klientka CD Božena Sochorová
Dne 11. 1. 2016 zemřela klientka CD Drahomíra Pavlíčková
 Budiž jim země lehkou, ať odpočívají v pokoji.

NOVOROČNÍ KONCERT

Dne 8. ledna 2017 ve 14,30 hod. pořádala Obec Kokory spolu s Římskokatolickou farností Kokory již po několikáté Novoroční koncert.

Na tomto koncertě opět vystupovalo pěvecké těleso Vocantes, které patří k Základní umělecké škole Bedřicha Kozánka v Přerově.

Sbormistrem je pan Michal Sabadáš, o hudební doprovod se stará pan Stanislav Smoček.

Sbor byl značně obměněn, nejstarší členové byli nahrazeni „novou mladou krví“, která se velmi dobře osvědčila. Nejprve zazněly písně starých mistrů, poté skladby od novodobějších autorů. Sbor zpíval, jak s doprovodem klavíru, tak „a capella“ (bez doprovodu).

Fota archiv souboru

Velmi se líbila stará ukrajinská koleda „Ščedrik“, kterou mají ve svém repertoáru i soudobé hvězdy populární hudby. Byla zpívána v originále, což naše občanka paní Sláva Gajdošíková kvitovala s nadšením, neboť si vzpomněla na svá mladá léta na Ukrajině na Volyni.

I když byly velmi silné mrazy, přece byla návštěvnost koncertu více než slušná.

Návštěvníci snahu mladých umělců odměnili na závěr dlouhotrvajícím potleskem.

IL.

Poutí po stopách sv. Olafa v Norsku

Foto J. H.

ZE ZŠ A MŠ KOKORY – VÁNOČNÍ TVOŘENÍ NA KONCI ROKU 2016

Dárky už zevšedněly, stroměčky jsou odstrojeny, zbyla jen milá vzpomínka na loňské Vánoce. Jak to tedy bylo na ZŠ Kokory v roce 2016?

Protože k Vánocům neodmyslitelně patří i vánoční výzdoba a dekorace, sešli jsme se ve čtvrtek 15. 12. s dětmi a jejich rodiči a strávili jsme společné chvíle při výrobě vánočních ozdob. Pro děti byly připraveny jednoduché a přitom krásné výrobky s vánoční tematikou, které si mohly spolu se svými rodiči vytvořit a odnést domů. Milým zpestřením bylo pro všechny hudební vystoupení žáků naší školy, kteří nás potěšili hrou koled a vánočních písní na hudební nástroje. Žáci II. stupně připravili již tradiční vánoční jarmark svých výrobků. Věříme, že se dětem vánoční program líbil a všichni si odnášeli alespoň vánoční atmosféru s sebou domů.

Mgr. Jana Novotná

Společná příprava dárků v ZŠ Kokory.

Foto archiv školy

POZVÁNKA NA SETKÁNÍ S KOKORSKOU CESTOVATELKOU

Obecní úřad Kokory srdečně zve občany na **cestopisnou přednášku**, která se koná v neděli dne **12. 3. 2017 od 14,30 hod. ve školní jídelně Základní školy Kokory.**

Přednášet bude naše bývalá občanka Zuzana Habáňová, která se podělí o nevšední zážitky z cest, které rovněž pravidelně prezentuje v Kokorských novinách. Její zážitky ze zatím poslední z cest „**Po stopách Svatého Olafa v Norsku i s televizním angažmá najdete uvnitř tohoto čísla KN.** Nenechte si ovšem ujít přímé setkání s oblíbenou statečnou cestovatelkou, která naše čtenáře už seznámila s tolika zajímavými zeměmi.

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

Zimní škola v přírodě spojená s lyžařským výcvikem se konala v Koutech nad Desnou (v penzionu Kouty) v termínu 16. – 20. 1. 2016. Zúčastnilo se celkem 34 žáků školy (I. stupeň – 17 žáků, II. stupeň – 17 žáků), 3 pedagogové (Mojdlová, Novotná, Pazderová) a 1 studentka VŠ (Procházková).

Byli jsme ubytováni ve 2, 4 a 8 lůžkových pokojích se společným sociálním zařízením na chodbách. Na pokojích byly buď patrové, nebo klasické postele. Pokoje byly čisté, nově zrekonstruované, prostorné a útulné. Využívali jsme velkou společenskou místnost (jídelnu) ke každodennímu večernímu programu. Dále jsme měli možnost využívat vyhřívanou přezouvací a lyžařnu.

Strava byla na vysoké úrovni (švédské stoly, obědy se saláty, teplé večeře), pitný režim neustále k dispozici (po celý den horký čaj a ovocná šťáva nebo voda). Personál byl vždy vstřícný, ochotný, příjemný a starostlivý.

Každý den před večeří se děti z I. stupně věnovaly školnímu procvičování, četly, psaly a počítaly.

V odpočinkovém dni jsme šli na procházku, kde jsme mohli vidět a nakrmit zdomácnělé divoké prase. Při zpáteční cestě jsme sjížděli kopeček „prdeláč“. Večer jsme zakončili bowlingem a promítáním fotek.

Lyžařský výcvik probíhal na několika svazích lyžařského areálu Kouty, kde jsme využívali lyžařský vlek (kotvu) a 6 sedačkovou lanovku. Penzion se nacházel přímo pod sjezdovkou, a tak si žáci každý den lyže na svah nosili sami. Žáci byli rozděleni do 3 družstev podle zdatnosti. Naučili jsme lyžovat 12 úplných začátečníků.

Během pobytu nedošlo k žádnému úrazu, chování žáků bylo bezproblémové. Starší žáci ochotně pomáhali mladším a chovali se k sobě s respektem. Žádná negativa jsme neshledali, a proto **hodnotím lyžařský výcvik jako velmi zdařilý.**

Mgr. Jana Mojdllová, vedoucí lyžařského výcviku

A JEŠTĚ DĚTI Z MATEŘSKÉ ŠKOLY

Školáci mají v KN dost prostoru, ale určitě si naši pozornost zaslouží i ti nejmenší v mateřské škole Kokory. Paní učitelka S. P. nám o tom napsala a poslala dvě pěkné fotografie.

Jako každý rok proběhla v prosinci v kokorské školce tradiční vánoční besídka spojená s výrobou malého dárku pod názvem „Vánoční čarování.“ Děti si za spolupráce rodičů vyrobily malé svíčky a vánoční přání. Určitě se shodneme se čtenáři v tom, že na snímku z archivu MŠ jsou děti velmi roztomilé, i když ukápe sem tam nějaká ta slzička.

Děvčátka na besídce rodičům pěkně zatančila, auta pro kluky zatím odpočívají ve vitrinách.

Foto 19. 12 2016, MŠ Kokory

SYPEJTE PTÁČKŮM

Ve středu 25. ledna 2017 se děti MŠ zúčastnily „Zimního výukového programu“, který pořádala Ornitologická stanice v Přerově. Děti se seznámily se životem ptáků v zimním období, s rozdílem mezi krmítkem a budkou. Během programu si děti vyrobily pro ptáčky zvonek se slunečnicovými semínky. Na závěr si vyslechly pohádku o vrabčáčkách.

Program se dětem velmi líbil a už ví, proč by neměli ptáčci zůstat v zimě o hladu.

S. P.

Jak jsme psali jinde, kosové už jsou aktivní. Než naše noviny v únoru vyjdou, budeme zase jaru blíž a ptáčkům bude líp.

Foto Jan Teimer

SLAVNOST 1. VYSVĚDČENÍ

V úterý 31. 1. se prvňáčci dočkali svého prvního vysvědčení. Ještě předtím, než jim bylo slavnostně předáno, měli možnost ukázat rodičům, jaké pokroky za první pololetí ve škole udělali. Děti předvedly práci s matematickými kartičkami, orientaci na obrázkové tabuli a napsaly několik slov do sešitu. Na závěr zazpívaly oblíbenou písničku s pohybem a přednesly básničky k jednotlivým písmenům. První vysvědčení je pro každého malého školáčka velkou událostí, kdy ukáže svým rodičům a kamarádům, jak díky své pílí a pracovitosti zvládne i ty nejtěžší úkoly. Děti se velmi snažily a ze svých výkonů měly velkou radost.

Mgr. Jana Osdlancová

První vysvědčení je první vysvědčení - v plné parádě.

Foto ZŠ

Zničehonic kolem nás jako přízrak energicky proběhne mladá, velmi krásná poutnice. My jdeme těžkopádně, jsme pomalí a já začínám Norsko nenávidět. Nakonec navečer, po dvanáctihodinovém pochodu přicházíme k asfaltové silnici, která nás dovede do kempu. Pronajatá chatka příliš hezká není, ale je zde teplo, sucho a dostáváme několik hrníčků skvělé kávy. Dnes to byl nejtěžší den celé cesty.

Protože nás další den čeká stejný terén, nasedneme na autobus a 20 km popojíždíme do městečka Dovre. Snad nám to svatý Olaf odpustí. Začíná svítit sluníčko, v pěkném kempu u řeky se ubytujeme v útulném pokojíku. Je zde spousta karavanů a stanů, při procházce okolo řeky zaslechneme češtinu a pozorujeme skupinu koupajících se mladých lidí, kteří jsou zde na autobusovém zájezdu. Nabíráme síly a pomalu se loučíme s úchvat-

NORSKÁ POUŤ VE STOPÁCH SVATÉHO OLAF (2)

Oba kokorské poutníky (je to Zuzana Habáňová s otcem Jiřím) jsme v minulém čísle KN v Norsku opustili po strastiplném úseku cesty u pohádkových chatiček se střechami porostlými hustou trávou a s číslem mobilu majitele na dveřích. Ten jim na dálku prozradí kód zámku k otevření dveří a veškeré vybavení je našim poutníkům k dispozici. Zapiší se do knihy hostů, vloží tam smluvený poplatek a po večeri uléhají do připravených peřin. Ale to už se dostáváme k druhému dílu našeho cestopisu a Zuzana Habáňová dále autenticky vypráví o náročné pouti a přidává zajímavé fotografie:

Všechna foto rodinný archiv Habáňových.

Ráno pohádkovou chaloupku uklidíme pro další poutníky, vychutnáme si kávu s výhledem na okolní zelené kopce, přichystáme obložené chleby a vyrážíme. Střetáváme se se stádem ovcí, které před námi rychle prchají. Slézáme z vysokých kopců lesní pěšinou strmě dolů, v nedaleké vesničce si u starší paní doplňujeme zásoby vody. Celý den pak opět šplháme krásnými lesy do kopců a sestupujeme dolů do údolí, přelézáme nespočetné ohrad pro dobytek, překonáváme rozbourané potoky. Za celý den nikoho nepotkáme. Navečer se před námi rozevírá úchvatný pohled na ohyby řeky Lågen a po několika kilometrech přicházíme do kempu, kde máme rezervovaný pěkný pokojík. V supermarketu kupujeme nejlevnější chleba, máslo, sýr a vajíčka. A také zaslouženou plechovku piva.

Těžké šedivé mraky nevěstí pro dnešní den nic dobrého. Procházíme deštěm rozbahněnými roklemi, brodíme se neviditelnými pěšinami v hustě zarostlých lesích. Prší, cesta je velmi namáhavá a únavná. Když se promočení vyškrábeme na vysoký kopec, nalézáme hezkou pěšinu. Ta se bohužel po chvíli ztrácí mezi borůvkám a my padáme po rozbahněných stezkách zase dolů. A tak je tomu celý den. Náhodní sběrači borůvek nás ujišťují, že kemp je již nedaleko, jenže oni tu jsou autem. A my se ještě několik hodin, zkrhlí a promočení, drápeme rozbahněnými temnými lesy nahoru a zase dolů. Nahoru a dolů.

Táta Jiří obědvá na vřesovišti

Foto Z. H.

Další etapa cesty vede přes pohoří Dovrefjell. Z údolí energicky šplháme strmě do hor, ani těžké krosny nám už nevaří. Naše kondice se od počátku cesty velmi zlepšila. Po velkém převýšení se ocitáme na náhorní plošině ve výšce asi 1200 m.n.m. Okolo nás se rozprostírají nekonečné koberce bílých vřesovišť a mechů. Mezi nimi je močál, překonáváme ho po dřevěných deskách. Ani silný vítr, před kterým se není kde schovat, nám nezkaží radost z nádherných pohledů na okolní hory zářící různými odstíny okru s občasnými sněhovými plotnami. Hory jsou překrásné.

Ale večer jsme rádi, že přicházíme do Fokstugu, nejvýše položené farmy v Norsku, kde ubytovávají poutníky. Přísná majitelka, mluvící pěti jazyky, nám vysvětluje pravidla farmy a zve na večerní mši do místní kapličky. Setkáváme se zde s mladými Němkami, belgickými manžely, stále mluvícím Holanďanem a krásnou poutnicí, která kolem nás před pár dny proběhla jako srna. Jmenuje se Simona, pochází ze Švýcarska a miluje hory. Další dva dny přecházíme tohle úchvatné pohoří, nekonečné vřesové pláně, výhledy na zasněžené vrcholky. V malé hospůdce si táta objednává u servírky z Pardubic malé točené pivo. Za 150 Kč!

Norská farma

V poutnické ubytovně v Kongsvollu se opět setkáváme s mnoha známými tvářemi. Většina z nich pokračuje ještě pár dní přes hory, počasi se však začíná horšit a jsme v časovém skluzu, proto skalnaté hory opouštíme a vydáváme se dolů do kopců.

Doplňujeme zásoby ve velkém supermarketu a je nám divné, že tu nikde neprodávají pivo. V Norsku se totiž smí pivo prodávat od pondělí do soboty dopoledne. Víno a tvrdý alkohol pouze ve specializovaných obchodech. Dnes je neděle, a tak máme smůlu. Skalnaté šedivé hory necháváme za zády, užíváme si zelených luk a pastvin s dobyt看kem a spoustou farem. V následujících dnech často potkáváme mladou Němku Dorothy, která prý o nás, téměř nevidomé ženě a jejím otci, slyšela od zdatné Švýcarky Simony. Ta dokázala ujít 40 km denně a tak je již daleko před námi. Cesty jsou dobře značené a schůdné. Míjíme se se skupinou sedmnácti německých křesťanských poutníků z Hamburku. Západoevropanů, zejména Němců, zde potkáváme opravdu hodně. Ze střední či východní Evropy nikoho. Tahle skupina nám často obsadí veškeré cenově dostupné ubytování. Místní lidé nás však nenechají na holičkách a často máme velmi zajímavé noclehy. Majitel jedné ubikace, vášnivý ekolog, nás zaveze spolu s Dorothy a dalším mladým německým párem kamsi do kopců, do krásných dřevěných chaloupek uprostřed březového háje a okolo se potulujícího stádem ovčí. Jindy spíme zcela sami v krásném herbergu, kde nás majitel, bývalý voják, se svou upovídanou manželkou, zvou k sobě domů. Večer nás pán vezme na prohlídku nádherného roubeného kostela a dozvíme se mnoho o historii Norska i této poutní cesty. Jindy přenocujeme v dřevěné chatičce uprostřed norského skanzenu. Každý den ujdeme během 6 až 8 hodin okolo 20 kilometrů. Roste zde spousta jedlých hub, praváku i vzácných hřibů

Norská tajga

Foto Z. H.

královských. Místní je nesbírají, zřejmě je nejedí nebo neznají. Jsem překvapená, jak jsou zde na venkově Norové přátelští. Každý chodec či cyklista s úsměvem zdraví, pokud potřebujeme, poradí a pomůže.

Po několika pohodových dnech se terén zhorší. Opět stoupáme do vysokých kopců, nehostinná krajina připomíná ruskou tajgu. Rostou zde jen břízy, větrem ošlehané jehličnany a všude okolo nás jsou bažiny. Překonáváme je po dřevěných deskách, ale i přesto jsme promočení a celí od bláta. Vyčerpaní si chceme cestu opět zkrátit, místo toho si zajdeme několik kilometrů jiným směrem.

Ale štěstí nám přeje a mladá dívka, která prý loni studovala v Košicích, nás autem odveze k ubytování. To nám samozřejmě již obsadila početná německá skupina. Paní domácí nás spolu s Dorothy, kterou zde opět potkáváme, vezme na svůj statek a ubytuje ve vedlejším domě. A navíc nám uvaří vynikající poutnickou polévku ze zeleniny a hovězího masa. Po dlouhé době máme teplé jídlo. Spokojeni s plným žaludkem usínáme mezi plyšáky v pokojíčku majitelčiných vnučat.

Celý den prší a my se v pláštěnkách brodíme vlhkými temnými lesy se spoustou hub. Terén ale není tak drsný a nehostinný jako v začátcích a navečer poprvé zahlédneme pobřeží Norského moře.

Jsmo nadšení, ale trvá ještě několik hodin, než se po kluzkých lesních cestách doklopýtáme ke kempu na pobřeží. Vítá nás teple vyhřátá útulná chatka s pohodlnými palandami. Táta se touží v moři vykoupat, ale nakonec tuhle myšlenku zavrhně, moře je špinavé a studené.

To už jsem opravdu nemohla, píše autorka.

Foto J. H.

Tak a je tu poslední den naší cesty. Ráno vystoupáme do kopců, potkáme se opět s německými křesťany. Pomalu se blížíme k třetímu největšímu norskému městu a je to znát. Rodiny s dětmi, běžci, cyklisté, jednotlivci se psy, tolik lidí jsme už dlouho nepotkali. Nikdo si nás nevšímá, neusměje se a nezdraví. Čím více se blížíme k městu, sportovců přibývá a krajina se mění ve sportovní park. A pak se náhle naše oči zadívají na trondheimský fjord a pulsující město. Podle značek přicházíme ke katedrále Nidaros, k cíli všech poutníků.

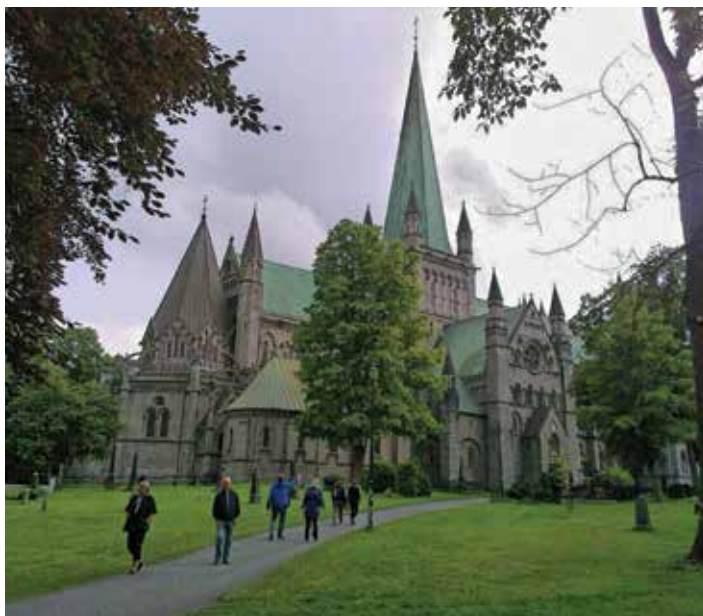

Po třech týdnech a 400 našlapaných kilometrech jsme v cíli. Zvládli jsme to. Marně byste tu hledali davy poutníků a čekatelů na certifikát jako ve španělském Santiagu. V poutnické kanceláři jsme jediní, překvapený správce kroučí hlavou, s jakým handicapem jsem cestu ušla. Zveřejňuje o nás článek na svých internetových stránkách, prý jsme jedni z mála Čechů, kteří cestu absolvovali.

Konec náročné cesty, Habáňovi před katedrálou.

A co říct závěrem? Tato cesta není pro každého. Pokud máte rádi společnost, teplé jídlo, alkohol, pohodlné cesty a slunce, není to ta pravá volba pro vás. Budete si celou dobu povídat sami se sebou, jíst studenou stravu, brodit se bažinami a temnými lesy, kde se občas ztratíte. A také platit nekřesťanské peníze za ubytování. Odměnou však bude nedotčená příroda a všudypřítomný klid.

Fotografie je uložena v útrokách katedrály.

Foto Z. H.

A na úplný závěr prozradím jedno tajemství. Jako důkaz, že jsme dosáhli cíle, je někde v temných útrokách nidaroské katedrály ukryta fotografie Jolanky Habáňové, dnes roční tátovy vnučky a mé neteřinky. A snad někdo po letech ocení naši pouť, kterou jsme vykonali také na počest jejího narození. Přejeme šťastnou cestu také všem budoucím poutníkům.

Z. H.

S dopisovatelkou a kokorskou rodačkou Zuzanou Habáňovou procestovali naši čtenáři během několika let (samozřejmě jen na stránkách obecních Kokorských novin) opravdu kus světa.

Ale 26. a 28. 1. 2017 přinesl část jejího osudu také pořad ČT 1 GEJZÍR. Byl doplněn spoustou fotografií z jejich cest, které jsme znali už z dřívějších Zuzaniných článků i těch, které jste si právě prohlédli v tomto čísle KN z pouti po Norsku. Její životní příběh (byť ve zkratce) určitě zaujal i širokou obec televizních diváků. Její statečný boj se zdravotním postižením a celkovou pozitivní životní orientací je určitě třeba ocenit a vyslovit jí podporu např. i účastí na březnové přednášce, na kterou vás pozval OÚ Kokory na jiném místě KN.

KŠ

KOKORSKÉ POČASÍ

Na začátku roku 2017 nastoupila po prvních mrazivých dnech, maličko nepřesně, ale přece jen, **Tříkrálová zima**. 5. ledna nám, kteří jsme bohudík mohli být schovaní za zateplenými fasádami domů, přišla na mysl dětská říkanka: „*Napadl sníh, je všude bílo, konečně trochu nasněžilo*“. Nebylo to moc, nějakých 5 cm, ale byla to první souvislá bílá plocha této zimy. A poměrně dlouho vydržela.

Mrzne, až to praští.

Foto KN

Po velmi chladné noci byla denní teplota (ovšem na čidle na sluníčku) 6. 1. na bodu mrazu, ovšem obloha bez mráčku nás ve shodě s meteorology varovala. V noci bude silný mráz. A opravdu byl. Na čidle meteorostanice redakce bylo ráno – 19°C. Tři králové k nám přišli s charitativní sbírkou už za slunečního svitu v 11 hodin při teplotě mínus 11°C. Fotografie dokládá, jak museli být zahalení a jaká to byla obětavost, o které se pochvalně zmínil v televizi i arcibiskup olomoucký.

Také nedělní ráno 8. 1. bylo mrazivé. Tentokrát mínus 12°C. Sváteční slunce nového roku už pomalíčku nabývá na síle. Na osluněném čidle meteorostanice je v poledne teplota opět 0°C, ovšem ve stínu mráz mínus 7°C. Také další dny byly obdobně mrazivé (až – 16 °C), 12. ledna napadlo dalších 5 cm bílého prašanu a následovala mírná obleva a posléze opět mrazy. Další zima (kolem dvacátého ledna letos mínus 15°C) byla v minulosti označována jako „**fabiánskošebestiánská**“ a podle pamětníků se jí nejvíce obávali kočující cikáni. Třetí v pořadí zmiňovaná zima je „**zima hromničná**“. Ještě před Hromnicemi a to v poslední den 31. zakončil svou vládu leden bohatou sněhovou nadílkou. (**Jakoby potrdil verše Jaroslava Seiferta: O bílé holi, kuté z ledu, jde leden, měsíc neposedů**) Napadlo snad 15 cm nového sněhu a kamiony i v našich malých kopcích částečně zablokovaly dopravu. Ale pozor, zima na Hromnice (2. 2.) byla nevalná. Všude sice ležel lednový sníh, ale teploty se během dne i noci převalovaly kolem nuly. A po skřivánkovi ani stopy. Jen ti černí kosové jsou aktivní, v dáli už přece jen neomylně cítí jaro. A předjaří trochu zatukalo 5. 2. 2017, kdy odpolední teploty vystoupily „až“ na + 4°C a zdálo se, že vzduch už je přece jen teplejší. Podobné zimní počasí s teplotami nepřilíš daleko od nuly (ale v noci až -10°C) trvalo i v dalších dnech až do uzávěrky KN.

KŠ

„Únor bílý, pole sílí“. Platilo to aspoň trochu?

PLESOVÁ SEZÓNA V KOKORÁCH 2017

Společenské plesy pořádané v kokorské sokolovně se letos v našich novinách rozdělí na dvě části, podle termínu konání a data uzávěrky dubnových Kokorských novin. V první části se ohlédneme za plesem hasičským (to se nepodařilo), farním a mysliveckým, ve druhé v dubnovém čísle za sokolským plesem, dětským karnevalem, fašankem a plesem sportovců fotbalistů.

Příspěvky z plesové sezóny zveřejňujeme podle data zaslání do redakce...

„Poupata“. Generálka na farní ples.

Foto L. Horáková

OSMÝ FARNÍ PLES DOPROVÁZENÝ BOHATÝM PROGRAMEM

V sobotu 28. ledna 2017 se konal v prostorách sokolovny v Kokorách 8. Farní ples. Během večera dvakrát vystoupily mažoretky z Brodku u Přerova. K tanci a poslechu celý večer hrála Moravská Veselka a taneční parket byl stále zaplněn tanečními páry. Účastníci plesu měli možnost se nechat namalovat od karikaturisty pana Martina Hrona. Pro velký zájem se na všechny, bohužel nedostalo. Ve 23 hodin bylo překvapení, na parket napochodovali organizátoři plesu ve cvičebním oblečení. Předvedli taneční sestavu na známou píseň Poupata od Michala Davida. Že se vystoupení líbilo, bylo znát podle mohutného aplausu. O půlnoci čekalo návštěvníky losování bohaté tomboly, která činila něco málo přes 100 cen. První cena byla LCD televize, která putovala se šťastným výhercem do nedalekého Přerova. V dalších cenách nechyběla elektronika, uzeniny, dorty a další hodnotné ceny. Po celou dobu bylo k dispozici bohaté občerstvení. I v pozdních hodinách bylo možné zajít na teplou večeři. Po vylosování tomboly proběhla ještě taneční soutěž kolem židlí, které se zúčastnilo několik odvážných párů. Výherní pár si odnesl sladkou odměnu v podobě dortu, se kterou se rozdělil se svým finálním soupeřem. Ples byl ukončen po 3. hodině ranní. A dnes již víme, že **další Farní ples se uskuteční 27. ledna 2018**. Všichni jste srdečně zváni. Mohu jen doporučit. Snad se i příště dočkáme překvapení od samotných organizátorů.

Lucie Kráčmarová

SEDMÝ MYSLIVECKÝ PLES NAVŠTÍVIL KLUK AŽ Z PRAHY

Je to pár dnů, co skončil 7. myslivecký ples konaný v místní sokolovně v Kokorách, který se konal v sobotu 4. února od 19.00 hodin. Opět můžeme konstatovat, že přípravy na ples se prováděly týdně až měsíčně dopředu, aby vše klaplo a bylo nachystané pro spokojenost návštěvníků vyhlášeného mysliveckého plesu. Výzdoba plesu byla opět provedena a sál voněl lesem. Byly vidět i trofeje dančí, srnčí, jelení a tzv. zbraně di-

vočáka. Tombola byla opět v počtu asi 100ks. Hosté mysliveckého plesu si mohli prohlédnout tombolu, ve které byly opět velmi hodnotné ceny, jako dámské kolo, benzínová sekačka, motorová pila, skok z letadla ze 4km výšky, let letadlem Boingem 737, let balonem, dorty, výrobky od ZD Kokory, mysliveckou zvěř, jako divočáky, srnčí kýty, srnčí celý kus, ale i zájezdy k moři, do Maďarska termálních lázní a poznávací zájezdy atd. Velmi hodně hodnotných cen si odvezli lidé z Přerova, Henčlova, Vinar a dalších okolních obcí.

Největší překvapení čekalo návštěvníky, když jsme se dozvěděli, že cenu obecního úřadu v Kokorách od paní starostky a to dárkový koš, si odnesl mladík, který přijel na tento ples až z Prahy. Takže tato hodnotná cena putovala 300km na západ od Kokor do jeho rodného města.

Také šťastní výherci.

Elegantní taneční pár A. Zamazalová, P. Douša. Foto archiv MS

Vyhlášené myslivecké speciality, jako dančí medailonky, řízek z divočáka, srnčí ražničky, zvěřinové karbanátky, zvěřinový guláš a další, které nám vařil na ples příjemný kuchař Kuba, se opět snědly. Kromě těchto jídel bylo možnost si koupit kuchyň různých zákusků, a 1000 ks mysliveckých koláčků. Ani tento rok nestačilo toto množství koláčků, protože okolo 23.00 hodiny byly opět všechny vyprodané. A to každý rok zvyšujeme výrobu. O hudební produkci se postarala skupina Elixír z Přerova, která po celý večer hrála populární hity pro starší, ale i mladé. V průběhu večera vystoupilo mladé taneční duo Adéla Zamazalová a Petr Douša z Přerova, kteří předvedli ukázky tanců a sklídili velký potlesk. Po skončení ukázek bylo návštěvníkům plesu nabídnuto, že si mohou zatancovat s těmito „profíky“ a tak se i stalo, že jeden postarší vyšší pán si mohl také zatancovat s mladou hezkou dívkou. Nakonec byl odměněn cenou odvahy a dostal za to hodnotnou cenu.

Stejně jako v minulých letech byl pro návštěvníky plesu zajištěn autobus z Přerova a okolních vesnic, který zabezpečil jejich dovoz i odvoz na místo určení a to zcela zdarma. Mohu konstatovat, že atmosféra byla po celou dobu plesu příjemná a hosté se bavili. Všem členům mysliveckého spolku patří za jejich podíl na organizaci plesu a také všem sponzorům, kteří věnovali hodnotné ceny do naší tomboly velké poděkování. Již nyní vás zveme na další myslivecký ples do místní sokolovny, který se bude konat 3. 2. 2018.

Martin Pavlík

OSM POKOLENÍ

Podle příslibu z prosincového čísla Kokorských novin sedám uprostřed ledna 2017 k autentickým zápiskům dcery kokorského nadučitele Antonína Geislera Berty, abych něco z rozsáhlého textu předložil i čtenářům Kokorských novin. Není to jednoduché. Co vybrat a přidat ke skutečnostem obecně známým, aby to bylo zajímavé pro čtenáře starší generace a přístupné i pro ty mladší, pokud ovšem projeví zájem.

Úplný text této malé rodinné kroniky Geislerových a později Steinmannových je navíc volně přístupný k zájmovému studiu v redakci KN v čísle popsaném 118 Za pivovarem. Soukromé badatele a zájemce o historii obce v redakci rádi po dohodě přivítáme a v rámci studia geislerovského textu určitě i pohostíme.

Ale vraťme se k osudům Geislerových. O řemenáři Augustinu Geislerovi psal už v kalendáři Stráž Moravy na konci 18. století profesor P. Václav Kubiček a zasadil jeho působení do hanáckých Loštic. Augustina, tohoto původně pruského vojáka kdesi ze Švábska (po zranění zůstal podle rodinné ságy na Moravě), pokládáme z tohoto pohledu za zakladatele rodu (nar. 1717, + 1795) u nás na Moravě. Jedna z rodových větví Geislerů zůstala pak v Lošticích (rynkovní dům čp. 13 a později v roce 1815 zakoupený dům čp. 84). Již od druhé generace bylo v širší rodině několik kněží, např. Jan, od roku 1814 farář v Šubířově, daleko široko známý pěstitel ovocného stromoví a František vysvěcený roku 1819. Augustinův syn Alexandr byl soudním poslem v Mohelnici. Alexandrův starší syn **Jan** - ten vlastně založil **pedagogickou dynastii Geislerových**. Působil jako učitel a posléze pan rektor v Přemyslovicích. (z Prostějova přes Kostelec na Hané směrem na Konici). Další údaje budeme přímo bez úprav citovat ze spisku paní Berty, která píše: „Děd Jan Geisler vzal si za manželku dceru domkáře z Přemyslovic. Měli spolu dítka Františka, Antonína a Marii. Jan Geisler byl výborný hudebník a není divu, že cvičil v hudbě své dítka již od školního věku. Také školního, velmi dobrého vyučování, dostalo se dětem od otce v míře nejvyšší. Žel, že děd Jan záhy vážně ochuravěl a zemřel dříve, než děti dospěly a mohly být zaopatřeny.“

Berta dále líčí statečný boj vdovy o udržení synů na studiích v Olomouci za velmi těžkých podmínek. Nejprve bez penze a teprve později (za pomoci obce) se jí jako zkoušené porodní babičce trochu dařilo). Na to, aby chlapci František a Antonín v Olomouci po celý rok bydleli, nebylo dost prostředků, proto chodili v létě pěšky denně z Přemyslovic přes 3 hodiny (do německé školy) do Olomouce. Dráha tehdy ještě nejedzdila. V zimě, na přímmluvu pana faráře, byli získáni dobrodinci, kteří dopřáli hochům během týdne nocleh. V sobotu odpoledne vypravili se chlapci vždy k matce do Přemyslovic, aby po nedělním šťastném pobytu u ní, vrátili se s novými zásobami prádla a živobytím zase do Olomouce zpět. V Přemyslovicích každé neděle pomáhali hrát místním hudebníkům a za to padl vždy nějaký ten penízek na školní potřeby. Živobyť na celý týden pozůstávalo obyčejně z buchet, hrnku zelí, nějakého omastku a chleba. Aby dorazili včas do Olomouce, museli hoši vstávat v pondělí již o čtvrté hodině ranní. Hoši byli nadaní a učili se pilně a dobře. Rok za rokem plynul, hoši dorůstali, oba vykonali šťastně a dobře učitelské zkoušky a dostali se hned po nich na učitelská místa.

A právě v tomto okamžiku nastává postupné spojení čerstvě vystudovaných učitelských spomocníků a posléze učitelů i nadučitelů Geislerových s naší obcí (tehdy městečkem) Kokory, kde sehráli nejprve František a zejména později Antonín Geisler tak vynikající roli. O té jsme sice již opakovaně psali, ale přesto doufáme, že **přímo z pera paní Berty zachytíme nejednu další zajímavost z Kokor zejména z druhé poloviny 19. století.**

Text dalšího pokračování připravujeme do dubnových Kokorských novin. Děkujeme za trpělivost a také za připomínky, případně doplnění od pamětníků. Ve starých fotografiích, vyhledejte uvnitř listu, jak (ovšem až po roce 1850 po velkém požáru obce) zhruba vypadala škola s učebnami a bytem rodiny Františka a později Antonína Geislera. To vám také poslouží pro orientaci v pokračování rodinné ságy Geislerů „Osm pokolení“.

KŠ

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Přesto, že jsme o kolednicích tříkrálových jaksi mimochodem psali už v rubrice počasí, zařazujeme autentický přímý zážitek mladé členky jedné ze skupin koledníků, Anežky Jurečkové.

Za mrazivého a chladného rána - v době kdy bylo ráno kolem -18°C - se vydaly skupiny koledníků, převlečených za tři krále do ulic. Nebyla to žádná sranda, protože věkové složení koledníků, většinou nepřesahovalo patnácti let. Vždy když nám někdo otevřel, tak jsme zazpívali kousek písně „My tři králové“. Po zpěvu nám většinou štědrí lidé, dávali do pokladničky své mince a bankovky, aby přispěli na charitu. Někteří se slitovali nad nebohými koledníky a dali jim i nějaké sladkosti. Také se nás někdy optali, jestli nejsme zmrzlí a my na to odpovíděli ano. Když pak všechny skupinky obešly své území, odevzdaly pokladničky a obsah se spočítal. Výnos činil 27 130,- Kč. Všem dárcům děkujeme.

Lednové slunce trochu hřeje, ale zdání klame. Tříkrálová sbírka Kokory 2017. Jedna ze skupin koledníků vychází od novostavby u hlavní silnice. Další skupinu hledejte u článku o počasí

Foto rodinný archiv D. J.

Z HISTORIE OBCE – STARÉ FOTOGRAFIE

V minulém čísle KN (str. 14) jsme se dotkli stavby sálu sokolovny, která byla ukončena v roce 1979. Specifikou byla, v rámci stavby, práce se dřevem, brigádnická práce domácích tesařů, stolářů, truhlářů, parketářů a podobně. Tři z nich jsme na lešení představili minule. Dnes k řemeslníkům z této profesní oblasti V. Vavříkovi, P. Poučinskému a K. Miklíkovi přidáme další. Byli to J. Veselský, V. Kopečný st. a ml., S. Gajdošík a také J. Polách, F. Dvorský a L. Havlík.

Do obrazové galerie přidáváme fotografii rodiny někdejšího majitele

stolářské dílny F. Dvorského (foto pravděpodobně pořídila nejmladší dcera Marta Dvorská Poučinská). Fr. Dvorský se jako mladý stolář podílel už v roce 1925 spolu s panem Vojtěchem Řehulou na převážně rukodělné výrobě a montáži všech oken a dveří pro stavbu nové školy. A že jich bylo. Zkuste je spočítat. Aspoň ta okna. Při stavbě sálu sokolovny pomáhal už více radou i dřevoobráběcími stroji z dílny. Bytelné plné dveře i kastlová modřínová okna z dílny pana Dvorského z roku 1939 dodnes dobře slouží i v redakci KN.

Na snímku František Dvorský ml. s manželkou, František Dvorský st. s manželkou, M. Dvorská Dopitová s manželem.

PŘED SKORO STO LETY

V redakci jsme si naskenovali dokument z doby začátků 1. republiky, který má svou historii. „V truhle na komoře“ jednoho z někdejších kokorských statků byl po mnoha letech nalezen a poskytnut KN poměrně silný svazek tak zvaných smének. Na úředním tiskopise cenného papíru s kolkem podle zákona nalézáme krátkodobé řešení svízelné finanční situace jednoho z kokorských občanů v roce 1923 (drtivá většina smének je ovšem vystavena pro dlužníky ze vzdálenějšího okolí a na vyšší částky). Na čtyřkorunovém kolků (cena kolků se měnila podle obnosu půjčky) jsou patrné zemské znaky Čech, Moravy, Slezska a Slovenska. K publikaci smének (uvedené jen jako příklad) jsme získali souhlas rodiny, blízké redakci KN. O dalších osudech žádné z nalezených smének není ovšem nic známo - v našem případě, proč si například M. V. vypůjčil nevelkou částku, právě 1471 Kč, proč zůstaly směnky u půjčovatele a p. Zmíněný statek přešel na rod současných majitelů několik let před II. světovou válkou a to už byly směnky řádně „odleželé“ a majitelé je našli až po létech.

KŠ

PRŮVOD „O BOŽÍM TĚLE“. PROMĚNA FASÁDY

Průvod na svátek „Božího těla“ s baldachýnem, množstvím květů a družičkami procházel před léty celou obcí po ustálené historické trase. Na některých domech byly pro tato zastavení průvodu trvale vybudované „oltářičky“ již osazené do fasády a ke slavnostnímu datu otevřené

a výrazněji vyzdobené. Celá řada pamětníků si určitě na tuto slavnost vzpomene (ostatně v současnosti je průvod s úpravami obnoven), stejně jako na procesí s prosbou za úrodu. Pamatuji se na jedno z nich, které šlo v padesátých letech (po horní cestě do Čelechovic) právě kolem hraničního kamene, mezi okresy Přerov a Olomouc, který byl presentován v prosincovém čísle KN.

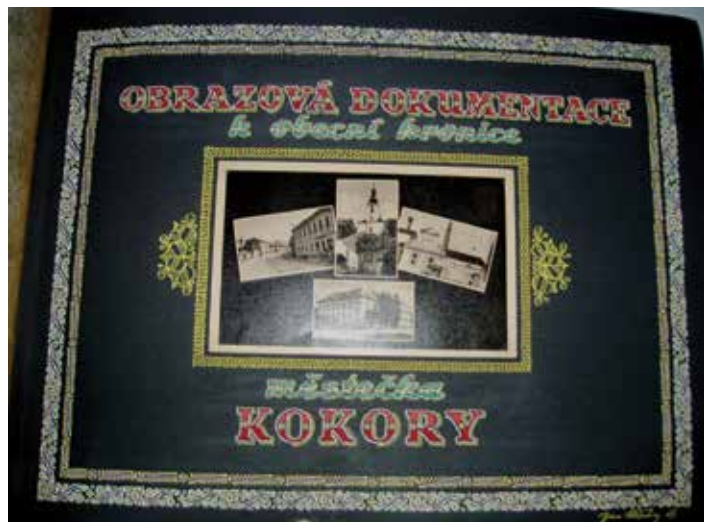
Vše je připraveno pro zastavení průvodu náboženské slavnosti. Na fotografii z rodinného archivu Jemelkových je jaro (nevíme sice přesně, kterého roku), ale určitě bude i zde platit přísloví: „Po Božím Těle, skoč do vody směle“.

A teď jiný obrázek po létech, na podzim roku 2016. Obětaví hasiči. Sběr železného šrotu soustředěn na točně, už před současnou novou fasádou.

Foto KN

FOTOGRAFIE Z OBECNÍ KRONIKY

Správněji bychom měli napsat z obrazové přílohy k obecní kronice. Dokumentární význam zde převýšil technickou dokonalost a hodnotu fotograficky přenášených obrázků.

První z nich je z titulní strany alba a dokládá práci vynikajícího mistra ornamentu a písmá, malíře a muzikanta, známého učitele Jana Štěpána. V pravém dolním rohu je i jeho podpis s datem 1969.

Druhý obrázek patří k nejstarším fotografickým vyobrazením Kokor z přelomu 19. a 20. století a přetáhnout ho do našich novin alespoň v této kvalitě, bylo poměrně obtížné. Skupina budov uprostřed obce zahrnuje panský hostinec, hospodářskou budovu, která byla později součástí kláštera, kostel, faru, tzv. starou školu, obecní studnu a neupravené prostranství před hostincem. Ornament ve spodní části snímku prozrazuje, že obrázek je výřezem z pohlednice „Pozdrav z Kokor“. V jednopatrové budově školy, zhruba tak, jak ji vidíme na obrázku byly učebny i byt učitelů a zde se narodily některé z dětí nadučitele Antonína Geislera. O tom budeme podrobněji psát v příštím čísle našich novin.

Z toho, jak dobře je i na šedivé fotografii viditelný bok kostela a dokonce jeho hlavní vchod, můžeme usoudit, že klášter sester dominikánek ještě není v tu dobu postaven, tedy že fotografie byla pořízena před rokem 1902, zhruba před 120 lety.

Obecní studna na snímku vpravo zanikla, panský hospodářský dvůr, který patřil k budově hostince, měl později uvnitř studnu vlastní s typickým dlouhým dřevěným vahadlem. Bylo třeba napájet dobytek dvora a později obecní býky ustájené v omšelých budovách statku, tak, jak to ještě pamatuje naše generace.

Výřez z fotografie z obecní kroniky.

ČERNÁ ZVĚŘ - DIVOČÁCI

V Knize o naší obci Kokory najdeme na straně 81 snímek mladého myslivce Antonína Brady nad skoleným divočkem. Byla to tehdy velká sláva i rarita, divoká prasata se na Kokorsku vyskytovala opravdu minimálně. Podobnou situaci popisuje i slavný film „Slavnosti sněženek“. Neuplynulo ani půl století a situace se pronikavě změnila. Ve statistice odstřelu za rok 2012 uvádí Myslivecký spolek Hradisko Kokory v rubrice prase divoké odstřelených 31 kusů. Černá zvěř se přemnožila a je třeba stavy průběžně odstřelem regulovat a tak i zmenšovat škody na zemědělských porostech. To je situace obecně známá a divočky řeší i Praha.

Přesto se mi zatajil dech, když mi dobrý kamarád z Drahotuš poslal email, že byl u Podštátu v lokalitě „U smetáku“ skolen šesti ranami kapitální kus o hmotnosti 545 kg. Snad se zatoulal z Polska či z Karpat, ale na snímku (?) asi tamních myslivců, kde je vezen ve lžici nakladače, vypadá opravdu impozantně. Doslova hrůzu budí představa, že bychom takového „drobečka“ potkali například na houbařské výpravě. Jistě by ovšem bylo zajímavé sledovat, zda bylo maso zdravé a jak bylo upraveno a na jaký způsob bylo podáváno. Já sám mám v hlavě pevně zakotven slavný recept, který jsem bohužel okusil jen dvakrát, recept špičkového mysliveckého kuchaře nedávné minulosti, spolužáka a kamaráda, Slávka Dohnala, který jím upravenou specialitu kdysi sám pojmenoval: **Divoček na smetaně** (samozřejmě s knedlíkem) s jeřabinami, po mysliveckém způsobu.

KŠ

Ale pozor. Měl jsem přece jen takový divný pocit a tak jsem začátkem února chtěl údaje prověřit i z původního mejlu a jistota se během pátrání jaksi napůl ztratila. A tak si aspoň nějaké to procento ponecháváme pro známý a osídlný pojem „Myslivecká latina“. Tak nevím. Myslivci, i ostatní čtenáři, co říkáte?

Foto převzato z došlé elektronické pošty

VEŘEJNÉ PROSTRANSTVÍ A CHOVATELÉ

Dovolte mi, opět již po několikáté, připomenout chovatelům pejsků, aby při vycházkách a venčení svých miláčků nezapomínali po nich uklízet psí extremity. Každý trávník v obci není vhodný k venčení. Dále nenechte své psy volně pobíhat, byť jste přesvědčení, že ten váš miláček nikdy nikomu neublíží a nadále neublíží. Zkuste se vžít do situace člověka, kterého již pes někdy v životě kousl. Ten bude mít už podvědomě strach z každého puštěného pejska. Majitelé dalších domácích mazlíčků, koček, buďte ohleduplní k vlastníkům okolních rodinných domů, kde si kocourů přirozeně značkují své teritorium na všech rohožkách u dveří a specifický pach se line až přímo do bytu. Zkuste jim zajistit dostatečný výběh na vašich pozemcích. Ani krmení cizích zvířat není vhodné. Volně se toulající kočky se pak přemnožují a jak jistě víte, útulky pro psy a kočky jsou přeplněné. Chovejme se zodpovědně a ohleduplně. Děkuji všem za pochopení.

Starostka

CHOVATELÉ KONÍ

Pro čtenáře přinášíme žánrový obrázek, který byl evokován písní „Čtyři koně ve dvoře, žádný s nima neoře“. O ty jezdecké koně na fotografii z rodinného archivu se stará na slovenském „majéri“ tchán nejmladší dcery šéfredaktora, A. Mészáros, spolu s mojí vnučkou Kristýnkou z Tvrdohovců, která je ovšem nejraději v sedle. Hodně mne to mrzí, ale já jsem se na koně při žádné návštěvě rodiny vyskočit neodvážil, ačkoliv kolem redakce, na cestě do Kazňova, často nejeden jezdecký kůň projede. Zato jsem už několikrát sebral lopatu a několik „koblížků“ ukořistil pro svoji zahrádku. To byla síla a pohoda.

KŠ

ŽAČKY NH SOKOLA NA TURNAJÍCH

Dne 17. 12. 2016 se družstvo mladších zákyň TJ Sokol Kokory „A“ zúčastnilo halového turnaje na Slovácku ve Vracově ve složení: Brankář – **Ivone Jurníková**, Obrana - **Jana Dreiseitlová, Mája Matoušková, Sára Matoušková, Constance Marié Burdiová a Jana Přikrylová.**

Útok - **Natálie Zaoralová, Lenka Telcová, Eliška Chrastinová, Zuzana Ogurčáková, Lucie Vysloužilová a Karolína Kubošová.**

Foto F. D.

Děvčata se na turnaji střetla s družstvy jihomoravské oblasti v rámci vracovského halového poháru.

Na turnaji dominovala družstva domácího týmu Sokol Vracov a TJ Miroslav, která ostatní družstva převyšovala v rychlosti a v herních dovednostech a vysoko je porážela, včetně našich.

Další zápasy kokorských děvčat s družstvy TJ Jiskry Humpolec (3:4), TJ Sokol Ostopovice (2:3) a s družstvem TJ Olbramovice (3:5) již byly zcela vyrovnané. K bodovým ziskům chyběla našim aspoň špetka štěstí, hlavně toho střeleckého. Co bylo však důležité, je to, že děvčata získala další zkušenosti v konfrontaci s družstvy jihomoravské oblasti, s nimiž se během sezóny nestřetávají. **O naše góly se postaraly: Z. Ogurčáková 4, E. Chrastinová 2, K. Kubošová 2, L. Vysloužilová 1 a N. Zaoralová 1.** Od domácích pořadatelů jsme získali předběžnou pozvánku na srpnový turnaj starších zákyň.

F.D.

Dne 14. ledna 2017 se obě družstva našich mladších zákyň zúčastnila v rámci zimního halového přeboru turnaje ve Staré Vsi nad Ondřejnicí v následujícím složení: Kokory B: **brankářky Ryšánová Mariana, Hlavinková A.** Obrana **Matoušková M., Matoušková S., Zlámalová T., Hlavinková L.** Útok **Bolfová D. (10 branek), Kubošová K. (2), Grossmannová E., Mikušová S.**

Kokory A brankářky: **Jurníková Ivone, Ryšánová Magdaléna.** Obrana: **Dreiseitlová J., Dreiseitlová E., Burdiová C.M., Přikrylová J.** Útok: **Ogurčáková Z. (7 branek), Chrastinová E. (4), Kučerová V (4), Marková V., Vysloužilová L. (2), Zaoralová N. (2).**

Děvčata statečně bojovala ve skupinách a v závěru o 6. – 9. místo. Opět získala mnoho zkušeností a bojových i technických zážitků. Potěšilo vítězství „áčka“ nad Studénkou 5:2 a především snaha obou kolektivů.

Text (kráceno) a foto F. Dostál

KOKORSKÁ HÁZENÁ PŘED LÉTY

Z archivu R.P. jsme získali další zajímavou sestavu úspěšných žáků oddílu NH TJ Sokol Kokory Kluci jsou zde rozhodně mladší než na snímku z minulého čísla KN i sestava je pozměněná. U snímku je poznámka „Přebor ČR“. Zavzpomínejte, upřesněte datum a dejte vědět do redakce. Většinu hráčů jistě poznáte, stejně jako vedení družstva.

Kš

HISTORIE ELEKTRICKÉHO VEDENÍ

O tuto zajímavou oblast rozvodu elektřiny se zajímá pan Patrik Trnčák z Holešova a napsal o tom na OÚ Kokory. Přidal i foto zděné trafostanice z Holešova a popsal i tu naši stejného typu na výjezdu z obce směrem na Olomouc. Píše, že u nás jde o trafo z 20. let minulého století a že je stále funkční, což nám i trochu závidí.

Chtěl by získat fotografii trafostanice, pokud možno co nejstarší, určitě před nedávnou rekonstrukcí (cca 2015). Pokud by někdo z občanů takovou fotografii měl, prosíme o její zapůjčení pro okopírování či skenování. Redakce tedy pořídila alespoň fotografii současnou, kde je transformátor (tak se objektu vždy v obci říkalo) ve dvojici s votivním křížem restaurovaným a posvěceným v loňském roce, ale i s novou zástavbou, provozem komínového centra a ruinou budovy někdejší sladovny v pozadí.

Text i foto Kš

Kolem objektu transformátoru protékala kdysi pod masivním železobetonovým mostem Kopřivnice a vzdutím o most zaplavovala při povodňových průtocích hlavní silnici. Dnes je její tok přeložen o více než 100 metrů směrem na Olomouc.

pold Antal se dožil 7. 2. 2017 požehnaných 95 let. Návštěvu členů výboru Sokola u Antalů Na Pusté fotograficky zdokumentoval jednatel T. J. Ing. Ludvík Láhner. Z fotografie se na nás usmívá jubilant v dobré náladě a v dobré kondici a pohodě. Jeho pomoc před léty, kdy se do obce přizemil a přistěhoval, rádi přijali i házenkáři. Ve výboru Sokola pak pracoval až do svých 80 let, zúčastňoval se společenského života spolku a důležité akce na podporu Sokola i házené nevynechá, společně s manželkou Ol-

Našemu vitálnímu „Poldovi“ především za jeho práci a věrnost děkujeme a přejeme hodně zdraví a pohody i té dobré nálady do dalších let. Oficiální návštěva obce, paní starostka s doprovodem, navštívila jubilanta s gratulací a pozorností týž den dopoledne.

A ještě poznámka. Jubileum takového významu a kalibru zaznamenává Tělocvičná jednota Sokol Kokory v Kokorských novinách vůbec poprvé.

Kš

PARKOVÁNÍ

Nedaleko uvedeného transformátoru je po pravé straně silnice I/55 (ve směru na Přerov) vybudován, místy ve trochu stísněných poměrech, pěkný chodník ze zámkové dlažby, vedoucí kolem silnice prakticky až ke kapličky svatého Františka. Úzký profil této trasy pro pěší vyfotografoval i se zábranou, omezující průchod, jeden z občanů, který snímek zaslal zprostředkovaně do redakce KN. Snímek zveřejňujeme bez komentáře.

Kš

T. J. SOKOL KOKORY – NÁVŠTĚVA JUBILANTA

V rámci spolkové společenské činnosti i v duchu starých tradic v Sokole Kokory (stejně jako i v ostatních kokorských spolcích) navštěvují pověřeni činovníci jubilující dlouholeté a zasloužilé členy s malým dárkem a zejména s poděkováním za obětavou práci a spolkovou věrnost. U nejvýznamnějších občanských jubileí je to tradicí i pro představitele Obce Kokory. Takovéto významné návštěvy jsou pak zaznamenávány i do reprezentativní pamětní knihy obce.

Letošní počátek února nám jednu takovou vzácnou příležitost poskytl. Nejstarší člen Sokola Kokory a jeho někdejší místostarosta MUDr. Leo-

BYLINKOVÁ PŘEDNÁŠKA

Obecní úřad Kokory pořádal ve čtvrtek 9. února 2017 zdravotní přednášku o bylinkách a mastičkách, na potlačení bolesti pohybového aparátu. Nebylo nás mnoho, ale nelitovali jsme. Přednášel nám známý bylinkář ing. Karel Štenbaur, který nás populárně vědecky seznamoval s radami a účinky bylin na lidský organismus. Téma bylo sice účinky bylin na pohybový aparát člověka, ale na základě spousty dotazů nás lektor seznámil alespoň zkráceně i o nejvíce diskutovaných oblastech účinků bylin na různá onemocnění. Nejpilnější návštěvníci si zapisovali poznatky, aby je případně využili pro svoji potřebu. Přidám aspoň střípek z moudrých rad: při bolestech paty, lidově řečeno „ostruha“, vezmeme list bezu černého, v ruce jej promneme a přiložíme na bolavé místo a obalíme potravinářskou fólií. Necháme působit nejlépe přes noc. I při velmi úporné bolesti stačí asi 6 krát použít tuto aplikaci a je po bolesti (bez obstrůků, ozařování apod.). Na překyselený organismus, který je příčinou těžkých onemocnění, stačí užívat doma vyrobený jablečný ocet a po týdnu je naše tělo jako znovuzrozené. Přednášející nám jednou zdůraznil, že byliny rostoucí, potažmo kvetoucí, v naší „české kotlině“, jsou na všechny naše nemohy. Na závěr přednášky nám ing. Štenbaur nabídl něco málo z produktů, které vyrábí ve firmě BIOMEDIKA. Já si vzala rakytníkový sirup, který je velmi účinný v prevenci na chřipkové onemocnění a dále mazání na bolavé klouby, dle starého receptu mnišského řádu benediktinů z 18. století. Troufám si říci i za ostatní přítomné, že šlo o velmi poučné povídání o záležitostech, které jsou nám všem velmi blízké.

IL

AC KOKORÁČEK

Oddíl malé kopané 1. AC Kokoráček, Vás zve 18.3. od 20:00 hod. do sokolovny v Kokorách na **Sportovní ples**. K tanci a poslechu bude hrát LOS PLAYBOYS. Pro návštěvníky plesu bude připravena bohatá a hodnotná tombola.

Jarní sezónu zahajujeme 9. 4. 2017 venkovním zápasem s týmem BEER.

NOVĚ ZATEPLENÁ FASÁDA

Nová fasáda Za pivovarem 119, dokončená těsně před nástupem zimy. Zkuste poznat, kde se nacházíme, s návodem to není těžké.

Foto KN

JE TŘEBA SE PŘIPRAVIT NA NOVOU KANALIZACI

V prosincovém čísle KN jsme přinesli důležitou informaci paní starostky o dvou základních typech domovních kanalizačních přípojek a nutné dokumentaci. Příprava výstavby splaškové části oddílné kanalizace se stává jednou z podstatných náplní práce obecního úřadu. V polovině února přijela proto do obce projektantka Ing. Jana Sykorová rozená Zvonečková (autorizovaná inženýrka v oboru vodohospodářských staveb) konzultovat se starostkou obce způsob napojení hlavních veřejných budov na novou kanalizační síť. Konzultaci si vyžádala také tělocvičná jednota Sokol, pro kterou bude úprava při dvou připojeních a vyřazení dosavadního velkého septiku poměrně náročná, včetně projektové dokumentace. Přítomnosti projektantky využily i Kokorské noviny jednak k posílení celkové informovanosti o technickém řešení v obci, jednak i ke konzultaci soukromého připojení sídla redakce za pivovarem.

Návštěva projektantky měla ovšem nejen odborný, ale i společenský charakter. Před absolvováním vysokoškolského studia na VUT Brno absolvovala paní Jana SPŠ stavební v Lipníku nad Bečvou, kde patřil mezi její profesory i současný šéfredaktor KN. Setkání bylo o to srdečnější a zajímavější, že již její otec přerovský Ing. Alois Zvoneček (+), někdejší spolužák a jmenovec Ing. Aloise Košťálka, odborně dozoroval výstavbu původní tzv. jednotné kanalizace obce Kokory zhruba před 40 lety. Bylo to za starostování Vladimíra Kopečného a stavělo se, samozřejmě v podmínkách tzv. akce „Z“. Nebylo to tehdy lehké a neobešlo se to bez vážných problémů. I když jsou v současné době podstatně lepší technické možnosti, stroje, materiály a pracovní postupy, bude třeba připravit se na různá omezení během výstavby, zvláště tam, kde jsou prostory stísněné a v zemi za uplynulá léta přibýly mnohé sítě (vodovod, plyn, rozvody NN, telekomunikační kabely apod.) a asfalt nad nimi. To vše si vyžádá pochopení a vstřícnost občanů, o přísném finančním hospodaření v řádu desítek milionů Kč ani nemluvě.

S trochou nostalgie si vzpomínám, že jsem jako chlapec, brigádník pomáhal kopat kanalizační řád vedoucí z Haltýř přes Býčí louku do Olešnice, posléze jsem se spolu s dalšími dobrovolníky (např. se současným jubilantem MUDr. Leopoldem Antalem), podílel na kladení třímetrových

betonových VIA trub, odvodňujících Pustou a kladených do rušeného mlýnského náhonu při porušování mnoha bezpečnostních předpisů. Nakonec mne neminul ani hluboký výkop za pivovarem před domem č.p. 118, kam jsem se přiženil a samozřejmě i výkopy uvnitř domu od septiku přes průjezd a venkovní část přípojky. Doufám, že tentokrát už bude kopat mladší generace.

Nedá se nic dělat, také zde na dvoře redakce a ve vydlážděném průjezdu se bude kopat na náklady majitele, a to až do šachty, kterou před domem vybuduje obec. Už aby to bylo za námi.

Vedle zkušené projektantky (vlevo) se obhlídky zúčastnila i nová krev moravských vodohospodářů, čerstvá stavební inženýrka mladička Hana Šmídová ze Žeravic, zatím samozřejmě sbírající zkušenosti.

Rádi zaznamenáváme pozoruhodnou skutečnost, že Ing. Hana Šmídová je rovněž absolventkou stavební průmyslovky v Lipníku nad Bečvou a navíc má po mamince (Anna, rozená Slívková) kokorské kořeny a k tomu, jak jinak, kokorskou základní školu. Zkrátka svět je malý.

Děvčata měla na obhlídku mimořádně pěkné slunečné počasí. (Foto KN 14. 2. 2017 – ráno -10°C – po poledni na osluněném čidle redakční meteorostanice +10°C). Ale pozor. Právě vjezd do Kazňova je pro novou kanalizaci uzlovým bodem.

Kn

V ZUBAŘSKÉ ORDINACI

Příjemné prostory zubařské části kokorského zdravotního střediska jsme navštívili jednu únorovou středu zcela bez bázňů.

Nečekal nás totiž žádný bolestivý či náročný zákrok, žádné vrtání či broušení, ale jen malá novinářská rekapitulace výborné dlouhodobé

služby pacientům. Paní doktorka, stomatoložka MUDr. Ivana Travěncová (nar. 1954), totiž už ordinaci prakticky předala (do konce května si ještě ponechala střeďeční službu) a odchází na zasloužený odpočinek.

Do Kokor nastoupila v lednu 1993 po kokorském rodáku MUDr. Josefu Hučínovi. Dojízďešla celá ta léta (24 roků) z Olomouce, jako pravidelná pasažérka autobusové linky Kokory Olomouc a také linek dálkových. Její klientelu tvořilo zhruba 2000 pacientů ze zdravotnického obvodu Kokory (také Žeravice, Nelešovice, Čelechovice, Rokytnice), žáci ZŠ a MŠ Kokory a klienti obou ústavů - z Rokytnice i z kokorského centra Dominika. Výborně spolupracovala i s vedením ZŠ a MŠ Kokory a s náročnou, ale bezproblémovou klientelou jejich žáků, které i naším prostřednictvím chválí. Postupně si dovybavila a modernizovala ordinaci i ostatní prostory a výrazně se podílela vstřícností a vlídností na ovzduší pohody a důvěry mezi pacienty a ošetřujícím personálem. (O novém obsazení a perspektivě ordinace budeme čtenáře informovat v dubnovém čísle KN).

MUDr. Ivana Travěncová – vlevo.

Foto KN

Ke kokorskému zubnímu středisku však neodmyslitelně také patří, jako synonymum profesní a pracovní věrnosti, zdravotní sestra a zubní instrumentářka Vlasta Smítalová (nar. 1940) z Přerova. Po celou dobu od roku 1993 tvořila pevnou pracovní dvojici s paní doktorkou Travěncovou, do Kokor však přišla mnohem dříve a to v březnu 1966, jako asistentka jejího předchůdce, již zmíněného MUDr. Josefa Hučína. Je to neuvěřitelné, ale snadno si spočtete, že doba její služby lékařům, ordinaci a kokorským i okolním pacientům (právě po vydání tohoto čísla KN) trvala přesně 51 roků. K paní doktorce Ivaně se sestře Vlastičce směřovalo také již před časem oficiální poděkování obce a spolupracovníků, ke kterému se přidávají dnes (i za všechny pacienty a občany) srdečně i naše Kokorské noviny. Určitě i proto, že obě „děvčata“ patřila k našim pravidelným odběratelkám a čtenářkám a sestra Vlastička se dostala již dříve na naše fotografie. Jsme velmi potěšeni také tím, že obě nedají po tolika letech služby na Kokory dopustit.

Z krátké návštěvy ordinace jsme si odnesli veskrze pozitivní dojem. Snažili jsme se samozřejmě ulovit i nějakou „senzaci“, či „veselou příhodu z natáčení“. Snad jí bude alespoň malá příhoda z ošetřování jedné z klientek někdejšího „kláštera“, která přes asistenci širokého kolektivu, který se jí snažil zabavit a podržet, se razantně zakousla ošetřující lékařce do prstu. Ale dobře to dopadlo. Navíc jsem se podobnou příhodu dozvěděl v čekárně od maminky někdejšího kokorského školáka, který také kousal. A to dnes klidně vystupuje v televizi.

Tak ještě jednou díky a hodně krásných a klidných dnů pro paní doktorku Travěncovou i legendární sestru Vlastičku.

KŠ

Spolehlivé a dlouholeté duo. Děkujeme.

Foto KN

MISTRYNĚ SVĚTA Z KOKOR

V sousedním Brodku u Přerova působí již po léta samostatný oddíl mažoretek GINA. Ve čtyřech soutěžních kategoriích podle věku se zde pod vedením zkušených trenérek a vedoucích tvrdě pracuje, ale také se baví, kolem osmdesáti děvčat z Brodku, Majetína, Kokor, Rokytnice, ale i z Přerova a Olomouce. Tréninky jsou dvakrát týdně a nastavují se i víkendy. Trénují se prvky gymnastiky, baletu, zručnost při ovládání typických pomůcek pro vystoupení. A když je natrénováno a jsou připraveny kostýmy, kosmetické kufříky a upraveny vlasy, může se vyjet na vystoupení. Vypadá to jednoduše, ale je za tím spousta dřiny a odříkání nejen děvčat, ale i jejich rodin, pro které to rovněž znamená významné ekonomické, ale i časové zatížení a zcela nezbytnou obětavost. Kokorská děvčata Nikola Zmrzlíková (2005), Žaneta Hluší (2005) a Taťana Hluší (2007) trénují v Brodku už 7 roků a spontánně potvrdila při rozhovoru v redakci, že je to stále moc baví.

Zleva Žaneta a Taťana Hluší, Nikola Zmrzlíková.

Nácvik, kamarádky, vystoupení. Se svými kolegyněmi podle věkové kategorie projely už velký kus republiky a jejich dosavadní snažení vyvrcholilo splněnou kvalifikací na mistrovství světa v Praze. Zde na konci srpna 2016 v hale Královka společně dosáhly v kategorii kadet mix až na titul nejvyšší – titul mistry světa. Děvčata nám přišla ukázat své první medaile z Mistrovství světa a podělila se o krásné zážitky.

Pěkně a zaslouženě hovořily dívky o své dlouholeté zálibě. Navíc musely šéfredaktora, pro kterého to byl při jeho věku nepopsaný list, seznámovat se základním názvoslovím a pravidly soutěží i s tím, že české mažoretky patří ke skutečně světové špičce.

Na fotografii z rodinného archivu si můžeme všichni tu slávu připomenout. Poháry, diplomy, zlaté medaile, nefalšovaná radost děvčat i doprovodu, to byl rok 2016 a zaslouženě se promítl i do našich novin. Ale už se pracuje dál. Žaneta a Nikola postoupily do vyšší věkové kategorie, příprava pokračuje i v zimě a není to lehké. Kokorská škola chce také svoje. Ne každá ZŠ má ovšem své „Mistryně světa“ a může být na ty svoje patřičně hrdá. Blahopřejí i KN a jistě i rodiny, spolužáci a spoluobčané. Za reprezentaci děkujeme děvčatům, rodičům a všem, kteří organizují a pomáhají.

KŠ

CELEBRITY

Našeho nepřímého spolupracovníka O. S. jsme viděli už s leškým, ale tentokrát je to „bomba“.

Ne nadarmo se říká, že známosti jsou víc než peníze.
Foto převzato ze sítě facebooku.

SVÁTEK MÁ JIŘINA

V minulém čísle jsme vyslovili radost nad tím, že někdejší grafička KN, paní Jiřina Jiříková po překonání zdravotních problémů opět maluje. Také tentokrát přispěla do únorového čísla přáním našim čtenářům k novému roku 2017.

Vzhledem k tomu, že jsme noviny uzavírali 15. 2. a to právě na svátek Jiřiny, vypravili jsme se s duchodcovským minibálíčkem za oslavenkyni do Centra Dominika.

Zastihli jsme ji v jídelně, spolu s dalšími známými tvářemi seniorem (Z. Kelnerová, J. Kopečná, M. Kočířová) Pak jsme odešli do jejího soukromí. Zvonil jeden telefon za druhým a samá blahopřání. Tak jsme se připojili, popřáli hodně zdraví a domluvili další schůzku s příslibem oslavenkyně, že nějaká ta malůvka nebo grafika pro čtenáře KN opět bude. Tak se těšíme na dubnové KN.

Foto KN

Samozřejmě připojujeme přání všem dalším Jiřinkám kolem nás.

Tak dobré vykročení do toho roku 2017.

Perokresba J. J.